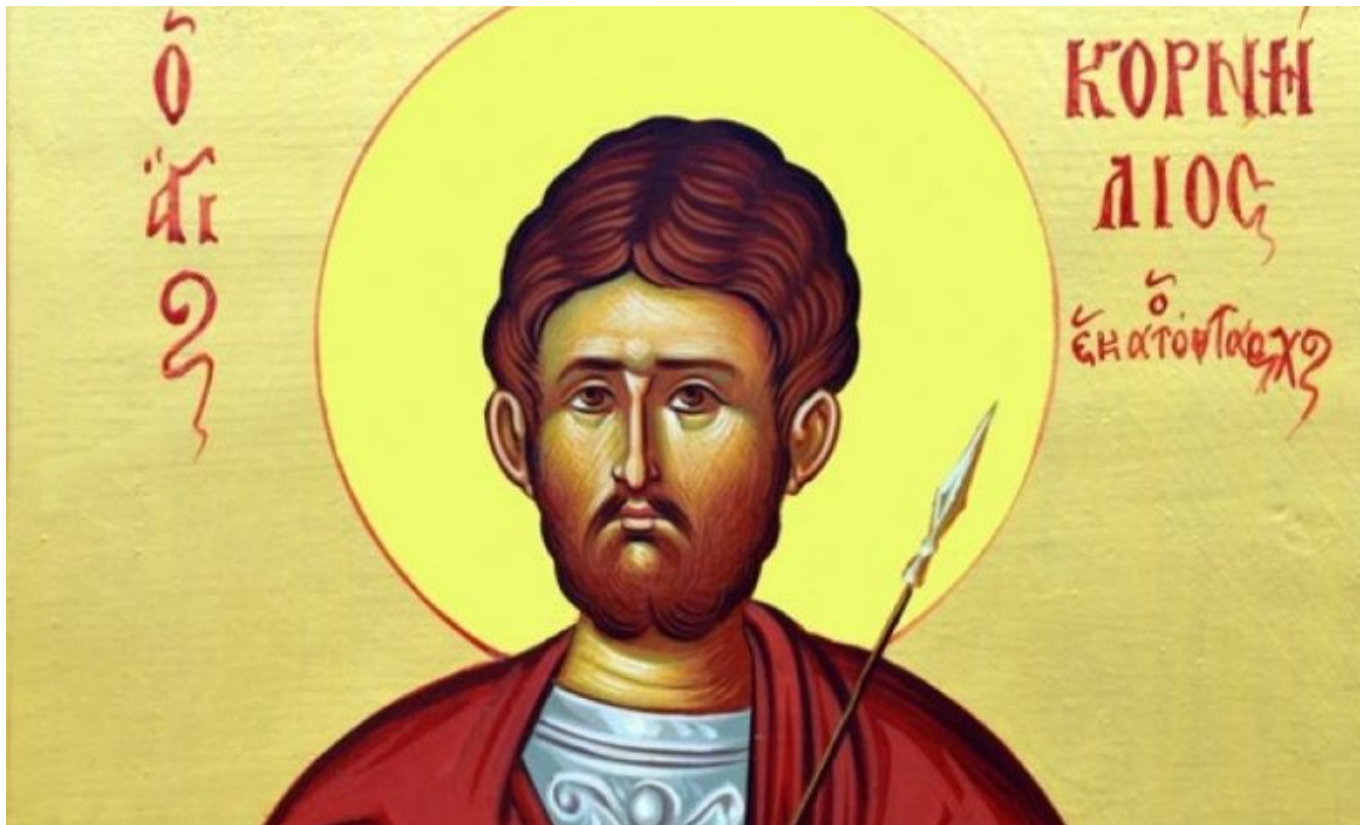

Κορνήλιος ο εκατόνταρχος - Πώς οδήγησε στην πίστη μία ολόκληρη πόλη!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ούτος ο θείος Κορνήλιος δεν ήτον Ιουδαίος, ουδέ από τους υποκειμένους εις τον παλαιόν Νόμον. Αλλ' ήτον, εθνικός μεν και απερίτμητος, κατά την αξίαν [αξίωμα] εκατόνταρχος, από την σπείραν, ήγουν τάξιν, την καλουμένην ιταλικήν, ευσεβής δε και φοβούμενος τον Θεόν με όλον τον οίκον του, μεταχειριζόμενος την των Χριστιανών πολιτείαν, αγκαλά [αν και] και ακόμη δεν είχεν αξιωθή της χάριτος του Θεού, ουδέ του θείου Βαπτίσματος¹.

Ούτος λοιπόν διατρίβωντας εις την Καισάρειαν της Παλαιστίνης, είδεν Άγγελον Κυρίου παρακινούντα αυτόν, διά να καλέση τον Απόστολον Πέτρον, και να ακούση από αυτόν εκείνα οπού πρέπει [που πρέπει, δηλαδή το κήρυγμά του]. Όθεν ευθύς στέλλει και φέρει τον Κορυφαίον, όστις απεκαλύφθη τα περί του Κορνηλίου διά της αινιγματώδους εκείνης θεωρίας των εν τη σινδόνι ερπετών και θηρίων.

Επειδή, αν την θεωρίαν εκείνην δεν έβλεπεν ο Πέτρος, βέβαια δεν ήθελε καταδεχθή να υπάγη εις άνθρωπον απερίτμητον και εθνικόν.

Όταν λοιπόν επήγεν εις τον οίκον του ο Απόστολος, ευθύς επρόσπεσεν εις τους πόδας του ο Κορνήλιος. Και κατηχηθείς την πίστιν παρ' αυτού, εβαπτίσθη, τόσοι αυτός, όσον και οι λοιποί οπού εσυνάχθησαν εις τον οίκον του.

Από τότε λοιπόν και ύστερον εσυναναστρέφετο με τους Αποστόλους. Και αφ' ου οι Απόστολοι ανεχώρησαν από τα Ιεροσόλυμα, μετά τον φόνον και την λύπην του Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, και διεσκορπίσθησαν εις την οικουμένην, τότε εσυντρόφευσεν αυτούς και ο θείος Κορνήλιος έως εις την Φοινίκην και Κύπρον και Αντιόχειαν.

Αλλ' ουδέ όταν ήτον εις την Έφεσον οι Απόστολοι, εχωρίσθη από αυτούς ο Κορνήλιος. Επειδή δε οι Απόστολοι έμαθον, πως η πόλις των Σκεψέων² εκρατείτο από την πλάνην των ειδώλων [επικρατούσε στους κατοίκους της η ειδωλολατρία], και έβαλον λαχνούς, ποίος να υπάγη εις αυτήν διά να κηρύξη, ο δε λαχνός έπεσεν εις τον Κορνήλιον· διά τούτο ευθύς επήγεν εις αυτήν ο ιερός Απόστολος, ευαγγελιζόμενος την εις Χριστόν πίστιν.

Μαθών δε τούτο ο τοπάρχης των Σκεψέων Δημήτριος, άνδρας σοφός και δεινός εις την των Ελλήνων θρησκείαν, έφερεν έμπροσθέν του τον ιερόν Κορνήλιον, όστις παρρησία ωμολόγησε τον Χριστόν. Έπειτα προσποιηθείς [ο Κορνήλιος], ότι θέλει τάχα να θυσιάση εις τους θεούς, εμβήκεν εις τον ναόν αυτών, και προσευχηθείς ευγήκεν έξω.

Τότε θαύμα μέγα εποίησεν ο του Χριστού μαθητής, διά μέσου του οποίου ετράβηξεν όλους τους εκεί ευρισκομένους εις την πίστιν του Χριστού. Διά μέσου γαρ της προσευχής του, αιφνιδίως έγινε μέγας σεισμός, από τον οποίον έπεσεν ο ναός. Και τα μεν είδωλα, εσύντριψε και κατέχωσε.

Την δε γυναίκα του Δημητρίου Ευανθίαν ονόματι, μαζί με τον υιόν της, ζωντανούς υποκάτω εις το χώμα παραδόξως εφύλαξεν.

Ο δε Δημήτριος προ του να μάθη ταύτα, εσυγκρότησε κριτήριοι, και εστοχάζετο με ποίας πικροτάτας βασάνους να τιμωρήση τον Άγιον. Πλην επειδή και έτυχε τότε να ήναι εσπέρα, επρόσταξε και έρριψαν τον Άγιον εις την φυλακήν δεμένον χείρας και πόδας.

Τότε λοιπόν μανθάνει και τα εις την γυναίκα και τον υιόν του συμβάντα, και ευθύς πίπτει εις πένθος και βαρυτάτην λύπην. Προστάζει όμως διά να ευρεθούν τα λείψανα αυτών. Αλλά μετά ολίγον μανθάνει παρ' ελπίδα από τον αρχιερέα των

Ελλήνων [των ειδωλολατρών], ότι και η γυνή και ο υιός του είναι ζωντανοί, και επικαλούνται τον Κορνήλιον.

Ὅθεν τρέχει δρομαίος εις την φυλακὴν. Καὶ εὐρίσκωντας τον Κορνήλιον λυθέντα ὑπὸ Ἀγγέλου ἐκ των δεσμών, καὶ ὑμνοῦντα τον Θεόν, ἐπρόσπεσεν εις τους πόδας του καὶ ἔλεγεν, ὅτι πιστεύει εις τον Χριστόν, ἀνίσως καὶ ἰδὴ ζωντανούς την γυναῖκα καὶ τον υἱόν του.

Ὁ δε Ἅγιος ἐκβαλὼν ἀπὸ το χῶμα υγιεῖς την γυναῖκα καὶ τον υἱόν, ἐβάπτισεν αὐτούς, ομοῦ καὶ τον Δημήτριον καὶ ὅλους τους ἀνθρώπους του. Ἐπειτα ἐβάπτισε καὶ ὅλην την πόλιν, ἥτοι τους πολίτας των Σκεψέων, φωτίσας αὐτούς διὰ της θεογνωσίας.

Με τα τοιαῦτα λοιπὸν ἔργα ἐτελείωσε την ἀποστολικήν του ζωὴν ὁ αἰίδιμος, καὶ ἀπῆλθε με γήρας βαθύ πρὸς τον Κύριον. Εὐθύς δε ἐφύτρωσε μία βάτος ἀπὸ την γην, ἡ ὁποία ἐσκέπασε τον τάφον του Ἀποστόλου, καὶ πολλὰ ἐνήργει θαυμάσια.

Ἐπειτα καὶ Ναὸς λαμπρὸς ἐκατασκευάσθη ἐκεῖ εις τιμὴν του Ἀποστόλου. Καὶ ὅταν ἐμέλλε νὰ γένη ἡ μετάρθεσις των λειψάνων του, τότε ἡ τιμία κιβωτός ἡ το λείψανον ἔχουσα, ὡ του θαύματος! ὡσὰν ἐμψυχὸς καὶ ζωντανή, ἐκινήθη μόνη καὶ ἐμβήκεν εις τον Ναόν. Καὶ σταθείσα κοντὰ εις το Ἅγιον Βῆμα, ἀπὸ τότε ἐνεργεῖ θαυματουργίας ἕως της σήμερον.

Ἡ μνήμη του τιμάται στίς 13 Σεπτεμβρίου.

Σημειώσεις

1. Σημειούμεν ἐδῶ, ὅτι ὁ Ἀλεξανδρεὺς θεσπέσιος Κύριλλος, ἐρμηνεύων το δωδέκατον κεφάλαιον του κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, καὶ ἐρχόμενος εις την περικοπὴν την λέγουσαν· «Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ των ἀναβαινόντων, ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τη εορτῇ», λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες οὗτοι, δὲν ἦτον πολῦθεοι καὶ ειδωλολάτραι, καθὼς ἦσαν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ ἐθνικοί. Διατί, πῶς ἐδύναντο νὰ ἀναβούν εις τα Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ εορτάσουν το Πάσχα καὶ νὰ προσκυνήσωσιν ἐν τῷ Ναῷ του Σολομώντος; Ἀλλ' οὔτε πάλιν ἦσαν περιτετμημένοι καὶ πάντα τα των Ἰουδαίων δεχόμενοι. Ἀλλὰ, την μὲν πολυθείαν των Ελλήνων καὶ ἐθνικῶν ἀπεστρέφοντο, την δε μοναρχίαν του ἐνός Θεοῦ, την ὑπὸ των Ἰουδαίων κηρυττομένην, ἀπεδέχοντο. Ομοίως καὶ πολλὰ ἠθικά ἐκ του ἰουδαϊκοῦ Νόμου ἐφύλαττον, ὅσα ἦτον τῷ φυσικῷ νόμῳ σύμφωνα, οὐχὶ δε καὶ πάντα: ὅσα δηλαδὴ περιέχει το τελετουργικόν μέρος αὐτοῦ. Ἐνας δε ἀπὸ αὐτούς, ἦτον καὶ ὁ παρὼν θεῖος Κορνήλιος, περὶ οὗ γράφουσιν αἱ Πράξεις των Ἀποστόλων ἐν κεφαλῷ δεκάτῳ.

2. Ἡ πόλις των Σκεψέων ἴσως εἶναι ἡ παλαιὰ Σκήψις, ἡ ἐν τῇ Ελάσσονι Μυσίᾳ τῇ ἐν

Ασία ευρισκομένη, κατά το υψηλότατον μέρος της Ίδης, περί ης γράφει ο Μελέτιος, σελ. 453.

Από το βιβλίο του Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτη, «Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού» τόμος α', των εκδόσεων Δόμος.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)